

kanjem. Nato je Słowacki vstal, prekrizal roke na prsih in izpregovoril z vzvišenim glasom: „Kaj pa vi mislite? Vam se zdi, da je danes treba kakor prej topov, polkov, častnikov? A jaz vam pravim, da je danes prišel čas svete anarhije.“ Hotel je še dalje govoriti, toda Stefanski, eden izmed članov iz odbora, je, zaslišavši besede „sveta anarhija“, padel v navdušenju pred noge Słowackemu in klical: „Učenik, učenik, ti si izpregovoril veliko besedo.“ Słowacki pa je, ustavljen sredi govora in sam močno ginjen vsled lastnih besed, sedel in ni izpregovoril več besedice. Shod se je končal z neredno, „sveto anarhijo“. V resnici se zdi, kakor bi se vleklo izgovorjeno geslo Słowackega skozi celo zgodovino poljsko (in morebiti tudi drugih slovanskih narodov) od začetka pa do danes. Slovanom ni bilo nikdar tega treba, kar so rabili drugi narodi; zadovoljevali so se vedno s „sveto anarhijo“. Zato pa se jim tudi tako godi povsod!

Rusija v težavah.

Težka preizkušnja je zadela rusko carstvo. Na bojišču si ne more Rusija priboriti nobenega uspeha vkljub vedno novim žrtvam. Tudi Japonska od padca Port Arturja sem ni dosegla na bojišču še ničesa, kajti obe armadi sta zakopani v zemljo in zavarovani z vsemi mogočimi sredstvi. Le po malem porivata oba vojskovodja svoje čete sem ali tje, a nobeden se ne upa iz svojih zakopov. Morda to zimo sploh ne pride do odločilne bitke.

General Grippenberg je pač Japonce napadel z večjim oddelkom pri Sandepu, a ta napad se je ponesrečil. Storil je to proti volji vrhovnega poveljnika Kuropatkina, je zapustil bojišče in se vrnil brez časti domov.

Vladivostok se pripravlja na obleganje. Šole so zaprte, žene z otroci so ga večinoma zapustile. Mesto je polno vojaštva in čaka japonskega napada. Admiral Kamimura pa je šel nasproti Roždestvenskem, da mu zastavi pot.

A hujše je še doma. Že zadnjič smo omenili izrednega dogodka, ki je prestrašil ves svet kot napoved novih zločinov. Na praznik Sv. treh Kraljev, ko pred Zimsko palačo vsako leto car prisostvuje slovesnemu blagoslavljanju vođe, ki se vrši na ledeni Nevi, ravno ob najsvetnejšem trenutku, ko metro-polit povesi križ skozi led v vodo, so zopet letos ustrelili v pozdrav na nasprotnem bregu postavljeni topovi. A topot niso bili vsi slepo basani. Eden je bil nabit s kartečami in — namerjen na carja. Kroglje sicer niso zadele carja, pač pa več drugih ranile. To je bil začetek nemirov. Kmalu za tem se oglase velike mase delavstva, ki hočejo biti sprejete od carja in zahtevajo, da jim da ustavo in ljudsko zastopstvo. Carja pa ni v Zimski palači, umaknil se je v Carsko selo. Vojaštvo pride, množica se ne umakne, In na-

stane boj po ulicah, v katerem postreljajo in ranijo vojaki mnogo tisoč ljudi. Stavke in nemiri trajajo še vedno. Gotovo imajo pri tem svojo roko vmes tuji, zlasti angleški vplivi, ki hočejo Rusijo oslabiliti. Car se bo najbrže še dolgo branil, preden dovoli ustavo.

A skrivna roka zločinskih zarotnikov, ki je zaprsegla, da uniči vso carsko rodbino, je dne 7. febr. zopet iznenadila svet s strašnim grozodejstvom. V Moskvi je vladal kot guverner carjev stric, veliki knez Sergij, sin carja Aleksandra II. Osvoboditelja. Njegov oče je umrl, ubit od bombe, ko se je peljal skozi Petrograd l. 1881. In ista usoda je zadela sina. Ko se je peljal iz Kremlja v mesto, vrže neznan zarotnik v voz bombo, ki raztrga velikega kneza na kosce. S takimi sredstvi izkušajo prestrašiti carja, da bi se vdal pritisku agitacije za nove državne oblike. Nesrečna Rusija, ali je to začetek še hujših zmed?

Knez Svjatopolk Mirskij in Sergej Juljevič Witte (str. 190.), sta dva mnogoimenovana ruska državnik. Witte je uredil ruske finance in je pridobil Francoze, da so velike kapitalije investirali na Ruskem. Odtod francoska prijaznost do Rusov. Svjatopolk Mirskij je pa kot voditelj ministrstva za notranje stvari izkušal carja pridobiti za bolj svobodno državno obliko. Izdelal je tudi že načrt ustave, a ko ga car ni sprejel, je odstopil. Ni pa izključeno, da zopet ne pride na krmilo.

Sami-bej, turški pisatelj. Pred nekoliko meseci je umrl Albanec Sami-bej Frašeri. Bil je leksikograf in publicist. Zapustil je avtobiografijo, v kateri piše, da je bil rojen l. 1850. v Albaniji v vasi Frašer. Že v zgodnji mladosti je izgubil starše. Ljudsko šolo je končal v rodni vasi, potem je šel v Janino, kjer je preživel sedem let v neki grški šoli. Delavni in inteligentni Sami-bej je govoril dobro arabski, perzijski, grški, italijanski in francoski jezik. Zato so mu izročili važno službo v Tarabulizu in v Carigradu. Umrl je kot glavni tajnik vojne komisije v Ildizu. Ob prostem času je pisal članke za turške liste, prevajal je iz francoskega na turško in je osnoval tudi list „Sabah“, ki ga je pa izdal samo eno leto. Glavna njegova dela, ki mu bodo krasila ime, so: turško-francoski in francosko-turški besednjak, ki je doživel že več izdaj, ter turški besednjak za geografijo in zgodovino z naslovom: „Kamus-ul-Alam“ To je ogromno delo, obstoječe iz šestih zvezkov velikega formata s pet tisoč stranmi. Pri sestavljanju tega dela je rabil, kakor sam piše, dela osemdeseterih arabskih pisateljev, deseterih francoskih in enega grškega. — Ko so Turki prelivali krv v Armeniji, je napisal članek za „Temps“, ki je vzbudil senzacijo v turških krogih, in dasi se je podpisal s polnim imenom, je vendar ostal živ in je delal še nadalje mirno in svobodno.

